

Радой Ралин
Огорчаваният

Иначе той е човек симпатичен,
умен, учтив, деликатен.
Банков служител е просто отличен –
бърз, услужлив, акуратен.

Ала и той като всичките хора
има такъв недостатък,
който живота му скоро ще стори
с двайсет години по-кратък.

Пощата носи му новия вестник.
Името – Мако Бенаков.
Той разярен! „Тези грешки адресни!
Казах им – Мако Б. Наков!“

Сбъркала новата машинописка,
писала пак тъй: „Бенаков“.
Цял месец, всеки ден после и писка:
– Казвам се Мако Б. Наков!

– Тук ли живее другарят Бенаков?
Трябва в района за справка...
– Казах ви, казвам се Мако Б. Наков!
Моля ви, без подигравка...

– Ясно е! Заговор! Много ме мразят...
Вечно така ме обиждат.
Просто не зная и как да се пазя?
Бог знай и защо ми завиждат?

Кой ли отнякъде ги наговаря
да ме наричат „Бенаков“?
Трябва по сто пъти да повтарям:
„Казвам се Мако Б. Наков!“

Наков, Бенаков, ти все си еднакъв,
както да бъдеш наричан.
Хайде, да кажем, да беше Бунаков,
случаят би бил различен...

Ужким живеем във време, когато

името нищо не значи,
ако не е в документ споменато
с цел да ти майка разплаче?...

1950

КРАЙ

© 1950 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5861>]